

فاویسم (بیماری باقلا)

لیست برخی مواد ممنوعه در بیمار مبتلا به فاویسم:

- باقلا
- داروهایی نظیر: کوتریموکسازول، نالیدیکسیک اسید، سولفاستامید، سولفادیازین، کلروکین، کینین، آسپرین، پروبنسید
- حنا و نفتالین

توصیه‌ها:

- در صورت وجود یک فرد مبتلا در خانواده، بررسی برای همه افراد خانواده، خصوصاً فرزندان دیگر اعم از پسر و دختر لازم است. همچنین توصیه می‌شود سایر افراد مذکر بستگان نزدیک شامل پسرخاله، پسر دایی، پسرعمو و پسر عمه نیز بررسی شوند.
- از عواملی که موجب بروز بیماری می‌شوند از جمله خوردن باقلا و مصرف خود سرانه برخی داروها پرهیز شود.
- از مصرف نفتالین و حشره کش اجتناب نمایید.
- مادران شیرده هرگز باقلا و آسپرین مصرف نکنند.
- عارضه فاویسم پس از ۱۰ سالگی کاهش می‌یابد اما بهتر است همیشه مراقب باشید.
- در برخی از کودکان با استنشاق بوی باقلای تازه عبور از کنار مزرعه یا حتی حضور در خانه‌ای که در آن باقلا وجود دارد علائم بیماری بروز می‌کند.
- کودک مبتلا به فاویسم نباید خون اهدا کند.

تلفن: ۰۲۱ - ۸۸۸۹۲۱۵۶
شماره: ۰۲۱ - ۸۸۸۹۳۵۷۱۱
سامانه پیامکی: ۳۰۰۰۳۹۹۲
ایمیل: info@piho.ir

WWW.PIHO.IR

فاویسم (بیماری باقلا)

فاویسم چیست؟

یک بیماری ارثی خونی می باشد که بعلت کمبود یکی از آنزیم های گلبول های قرمز و پس از بلع و بوییدن گرده یا میوه باقلا، نخود فرنگی و لوبیا سبز و یا برخی از داروها بروز می نماید که در جنس مذکر بیشتر دیده می شود.

سن شیوع از ۱ تا ۱۰ سال است و بیشتر مبتلایان در رده سنی زیر ۵ سال قرار دارند. در کودکان زیر یک سال ممکن است بیماری از طریق خوردن شیر مادر منتقل شود.

آیا دختران نیز به این بیماری مبتلا می شوند؟

در جنس مذکر بیشتر دیده می شود و اکثر افراد مونث دارای نقص آنزیمی بدون علامت هستند ولی بیماری به صورت علامت دار در دختران خصوصاً در کشور ما نیز به وفور دیده می شود. لذا بررسی جنس مونث و اقدامات پیشگیرانه در این جنس نیز توصیه اکید می شود.

علائم:

۲۴ ساعت تا ۴۸ ساعت پس از خوردن مواد اکسیدان (موادی که اکسیژن در آنها زیاد تولید می شود و همین امر باعث می شود که گلبولهای قرمز از بین بروند یا پاره شوند). فرد به طور ناگهانی دچار علائم زیر می گردد:

- پوست زرد رنگ
- ادرار تیره رنگ
- زرد شدن سفیده چشم
- تب
- احساس خستگی، بی حالی و ضعف

در صورت عدم درمان مناسب، احتمال آسیب دیدن کلیه ها و ایجاد نارسایی کلیوی، نارسایی قلبی و نیز کم خونی شدید و صدمات حاصل از آن وجود دارد.

تشخیص

از طریق آزمایش خون این بیماری تشخیص داده می شود.

درمان:

این بیماری درمان قطعی ندارد و تنها اقدام مؤثر، پیشگیری از پاره شدن گلبول های قرمز با پرهیز از مواجهه با مواد اکسیدان، می باشد. در صورت بروز حمله سریعاً به پزشک مراجعه کنید. معمولاً درمان با تجویز سرم به مقدار کافی و در صورت نیاز تزریق خون بر حسب نظر پزشک صورت می گیرد.

